

Carl Michael Bellman Salm Nr. 3

GUDELIGA TANKAR ÖFWER WÅR DYRE HERRES OCH FRÅLSARES BITTRA OCH SMÄRTEFULLA LIDANDE:

Musik Henrik Bøggild

Nej! Ju - da-folk, det går för wi - da, Hålt in - ne med så grym - ma slag! Har

män - sklig - het då in - gen lag? Skal ej et död - ligt hjär - ta swi - da? Här

ra - sar ju Er blin - da nit; En män - sko - kropp o - mänsk - ligt så - ras: Si!

des - sa hän - der ge - nom - bå - ras, Som Äng - la - ren - het bu - rit hit.

2) Hwad har Han gjort, som död förtjante?
Mon läran ej Gudomlig war?
Mon underwerk Han diktat har?
Eir af et skryt sin heder länte?
Fanns minsta swek i denna mun:
Predikte Han och lefde illa,
Med skrymtans bloss at folk förwilla,
Och bygga slott på ränkors grund?

3) Nej! GUD wet bäst den HERrens hjärta,
Hur det i all sin lefnads dar,
Mot GUD och människor redligt war;
Trots den, som kan Hans låf-ord swärta,
Fast kroppen sölas i sit blod;
Förkjasta folk! lät samwet råda:
Hwi kastas Han i dödsens wåda,
Som war så oförliglig god?

4) Er Landsman, Bror, Er Wän och Like:
 Anmer, en Kung i oskuldspunkt,
 Med Hjalte-namn och Ängla-wakt,
 Enwändig i det största Rike;
 Men yfdes ej af jordisk ståt:
 I ödmjukhet sit stånd Han prydde:
 Han Lagar gaf och Lagar lydde:
 Ja, Sjelf med sjelfwa syndarn åt.

5) Men Ärans Drott af matkar hädes:
 All afgrunds skräck måst darra här;
 För det Han andras laster bär:
 Et Guda-blod af människor smädes,
 Som gafs at just dess rening bli.
 Förskräcklig dag! när Han får råda,
 Och mången då med fasa skåda,
 Hwad Helig Kropp de stungit i.

6 Förlåt! det är vårt arma släkte,
 Som änn' Ditt dyra anlet slår,
 Och rifwer up hwart enda sår.
 Hwad war, som Dig på korsset sträkte?
 Jo: all den synd, som nu bedrifts;
 Vår slöghet har Ditt döds-spjut hwässat:
 Vårt sinnes-flärd Din oskuld prässat;
 Ack Himmel! snart, at det tilgifts!

7 Gå, usla lif! gån fram at fågna,
 En plågad JESUM med Er Tro:
 Lät Himlens eld i hjärtat bo:
 Lät tårar ned från ögat rägna;
 Här hänger Han en blodig träl,
 För tusend lif, hwart ögn'bleck qwäljes:
 Den Trogna GUDEN trolöst säljes,
 At köpa 'gen vår sålda själ.

8 Si Människan! hur Han med möda
 Win-prässen ensam trampa måst,
 Och galla blir Hans enda kost!
 Si! lustans kräk et Helgon döda,
 Hwars like jorden aldrig sett!
 Hur skull' wi då i mörkret famla,
 Och ej hwar droppa blod upsamla,
 Som detta Lamm åt werlden gett?